

Šárka Adámková

„Psaní písniček je pro mě intimní proces“

Zpěvačka, hudebnice a skladatelka Šárka Adámková, tvář a hlas multižánrové skupiny Sarah & The Adams, si dráhu profesionální umělkyně vybrala už ve třech letech. V jednu dobu pravidelně hrála na severu Evropy, u nás si ji na turné pozval Janek Ledecký. V autorském procesu se však považuje za samotáře. „Prostě žiji svůj život a najednou mě to táhne k papíru nebo k nástroji,“ říká.

TEXT: JOSEF MARTÍNEK, FOTO: MARKÉTA ŠEDIVÁ



Letošní léto pro vás bylo koncertně nabitě. Stihla jste v poslední době složit i nějakou novou písničku?

Mám asi čtyři nové písničky a potom hromadu rozdělaného materiálu, který čeká v šuplíku a doufá, že se na něj někdy dostane řada. Je to ovšem složité, protože času je teď opravdu málo.

Když už jsme se dotkli koncertů, vedle těch vlastních jste v těchto měsících hostem výroční LX tour Janka Ledeckého, u něhož jste dokonce svého času hrála v kapele. Jak došlo k tomu, že se vaše cesty setkaly?

Janek mě viděl hrát a po vystoupení za mnou přišel, jestli bych s ním nejela na turné. Trochu jak z amerického filmu. Brala jsem jeho slova na lehkou váhu, ale hned druhý den mi volal a za necelé dva měsíce jsme vyrazili společně s jeho kapelou na nezapomenutelné turné.

Následující rok jsme si to celé ještě jednou zopakovali.

Bylo pro vás takové setkání tenkrát i zdrojem inspirace pro vaši vlastní tvorbu? Vzpomenete si na nějaký konkrétní moment ze svého působení u Janka, který vás ovlivnil?

Samotné setkání mi ukázalo, že v životě se může stát cokoliv, hlavně ve chvíli, kdy to vůbec nečekáte. Co se týká vlastní tvorby, tu jsem naopak v té době spíše odložila a věnovala se naplno Jankovým písničkám. Jsme všichni naladěni na stejné vlně, takže i to byl pro mě zdroj hudební radosti. Janek má velmi rád americkou hudbu a sám hraje skvěle blues, písničky Boba Dylana a tak dále. To vše jsme zařazovali na koncertech do playlistu, který má Janek vždy velmi bohatý a často a rád ho obměňuje. Nechyběly samozřejmě ani jeho vánoční písničky, které miluji. V jedné

jsem dokonce hrála na banjo, které jsem musela přinést na zkoušku hned, jakmile jsem se zmínila, že ho mám. Kromě toho jsem mohla sledovat ohromnou profesionalitu všech, odehrát bezmála čtyřicet koncertů po sobě není žádná sranda – a Janek to zvládal levou zadní. To vše v jedné dodávce společně s kapelou, bez jakýchkoliv speciálních požadavků a s velkou dávkou humoru.

K hudbě jste tíhla už odmalička. Kdo vás tehdy k muzikantskému řemeslu přivedl?

Můj tatínek se hudbě věnoval profesionálně, přestože byl vystudovaný inženýr. Hodně cestoval a já občas s ním. To mě jistě velmi ovlivnilo. Už asi jako tříletá jsem tvrdila, že budu zpěvačkou, a tahle dětská suverenita, nebo možná drzost, mě neopustila ani později. Dnes si říkám, jaké jsem měla štěstí, že to vyšlo, a to jsem se ani moc nesnažila. Necítila jsem

potřebu, prostě jsem to věděla, plán B neexistoval. Dnes mi to zpětně připadá šílené, nebo se tomu možná dá říkat osud.

Zkoušela jste už tehdy skládat vlastní písně, nebo k vám múza přišla až v pozdějším věku?

Na začátku jsem hrála jen převzaté písničky a dlouhou dobu mě to uspokojovalo. Pravda je, že jsem tak získala hodně zkušeností, osahala si různé hudební styly a přístupy. Potom ovšem přišla krize, sen byl teoreticky splněn, byla jsem profesionální hudebnicí, ale najednou mi to nestačilo a nebyla jsem šťastná. Přišla potřeba začít tvořit svůj vlastní vesmír, tak jsem začala. A čekala mě skutečně dlouhá a nelehká cesta.

Jednu dobu jste žila ve Skandinávii, kde jste hrála po místních barech. Jak vás tato zkušenost

Už asi jako tříletá jsem tvrdila, že budu zpěvačkou, a tahle dětská suverenita, nebo možná drzost, mě neopustila ani později. Dnes si říkám, jaké jsem měla štěstí, že to vyšlo, a to jsem se ani moc nesnažila.

jako hudebnici a jako autorku ovlivnila? A jak seveřané přijali muzikantku z Česka?

Brala jsem to tak, že tam spíš pracuji, než žiji. Věděla jsem, že to asi není nic pro mě a že se budu chtít brzy vrátit domů. Ale už tehdy jsem si uvědomovala, že procházím velkou životní zkušeností. Naučila jsem se být jen sama se sebou a získala sebejistotu, že se ve světě neztratím. Nejsem na plytké vztahy a věděla jsem, že za pár týdnů budu zase na jiném místě, takže jsem přes den upřednostňovala samotou. A každý večer mě čekal v baru veselý dav, který bylo třeba zabavit i do tří ráno. Na druhou stranu bylo zajímavé zažít tento druh hudební produkce, který u nás nemá obdoby. Lidé sedí kolem pianisty v baru a poslouchají, zpívají, žádají písničky na přání a házejí mince do velké nádoby postavené na pianě. Už tehdy jsem měla natočené demo asi šesti

písniček, z čehož tři byly autorské, a lidé o něj měli velký zájem. Celkově jsem vnímala, že je pro ně hudba důležitá, ať už česká, nebo světová. V tom jsem vnímala jakési spojení. Jinak to celé lze popsat jako období samotářky uprostřed davu, takže nebudu lhát, získala jsem hodně materiálu pro budoucí písničky.

Vaše první dvě alba byla převážně v angličtině, řekl bych ale, že až to třetí – česky zpívané Pověz mi z roku 2020 – znamenalo ve vašem tvůrčím snažení jistý zlom. Snad i proto, že vás lidé konečně přestali nálepkovat jako českou obdobu Norah Jones a začali více vnímat váš vlastní rukopis. Cítíte to stejně?

Cítla jsem, že chci zkusit pracovat s češtinou, a dlouho to nechávala zrát. Těší mě, že díky češtině je moje hudba lidem bližší, to vidím hlavně na koncertech. Také jsem si všimla, že v recenzích na naši poslední desku začali publicisté řešit i moje texty, což se do té doby nedělo.

Mám radost, jestli to tak někdo vnímá, ale já jsem žádný velký zlom nezaznamenala. Vnímám to spíš jako pomalý, relativně plynulý vývoj. Cítla jsem, že chci zkusit pracovat s češtinou, a dlouho to nechávala zrát. Těší mě, že díky češtině je moje hudba lidem bližší, to vidím hlavně na koncertech. Také jsem si všimla, že v recenzích na naši poslední desku začali publicisté řešit i moje texty, což se do té doby nedělo.

Řada autorů říká, že psát v mateřském jazyce je těžší, protože člověk se v něm za nic neschová. Jaký byl proces přechodu k češtině u vás?

Člověk má na sebe v mateřštině asi větší nároky než v jiném jazyce a je citlivější na různá klíšé, neobratnosti nebo právě třeba na to, že se příliš odhalí. To vše pro mě byla do jisté míry výzva, nejtěžší však asi bylo sladit českou melodiku a frázování s hudbou, která by mě ještě bavila. Trvalo mi, než jsem našla svoji cestu, ale nakonec jsem bezpečně věděla, že právě tohle chci zpívat.

Zůstanete u českého jazyka i ve svých dalších písničkách?

Mám rozpracované anglické i české texty. Baví mě oboje.

Dotkla jste se recenzí alba Pověz mi. V jedné z nich se objevil postřeh, že „Sarah & The Adams hrají americkou hudbu v češtině“. Je pro vás opravdu právě západní muzika tou vašemu srdci nejbližší?

Je to rozhodně hudba, na které jsem vyrostla. Asi tomu napomohla i tehdejší doba, ale u nás doma česká tvorba příliš nehrála. Dnes mám ale samozřejmě ráda i domácí kapely a interprety a není jich málo.

Tvoříte vždy sama, nebo necháte do výsledného díla promlouvat i někoho dalšího, například členy kapely?

Prvotní nápady vymyslím většinou sama. Potom už napůl hotové písničky doděláváme společně s partnerem, kytaristou Michalem Gregorem. Psaní



je pro mě dost intimní proces, na který potřebuji čas a prostor. Zkoušeli jsme i jiné formy práce, ale zjistila jsem, že samota mi vyhovuje nejvíc.

Dokázala byste definovat, jak a čím u vás vlastně tvůrčí proces začíná? Je to nějaký konkrétní impulz, který ho spustí, anebo dokážete skládání hudby a psaní textů naplánovat

jako jiné, běžné činnosti?

Nemám svůj tvůrčí proces zatím příliš pod kontrolou a nemyslím, že mohu definovat jeho začátek nebo konec. Prostě žiji svůj život a najednou mě to táhne k papíru nebo k nástroji. Často mi nápady přicházejí během chůze nebo při běhu. Obecně se ale u mě střídají fáze, kdy mě psaní příliš netáhne, s těmi, kdy bych psala ráda, ale nejde mi to,

a potom těmi, kdy píšu a jde to samo. V tomto směru bych ráda vnesla do svého života více pravidelnosti a disciplíny, protože jak se říká, „můžeš umět jen to, co opravdu děláš“.

Zpíváte především o svých vnitřních pocitech, o tom, co sama prožíváte a čím se zabýváte. Prozradíte, co hýbe

Prvotní nápady vymyslím většinou sama. Potom už napůl hotové písničky doděláváme společně s partnerem, kytaristou Michalem Gregorem. Psaní je pro mě dost intimní proces, na který potřebuji čas a prostor.

vaším světem jako potenciální námět dalších písni právě teď?

Mým světem teď hýbe především můj syn, ale nemyslím, že by se téma mateřství nějak silně promítalo do mojí tvorby. Jde teď jen o to, aspoň na chvíli se vypořít z toho moře lásky a povinností, ve kterém se momentálně koupu, na dechnout se a zeptat se sama sebe, jak se vlastně mám. ☒